

Klaudia Rybovičová, 22 rokov, Hromoš

Úprimne. Odvážne. Pre ľudí.

Žili sme si svoje každodenné životy, mali priveľa práce, priveľa školy, tesno na internátnej izbe a hlúpeho spolubývajúceho, ktorému sa nechcelo do sprchy. Vedľa seba a spolu. Ráno sme jedli praženicu v jedálni a na večer sa prechádzali pri rieke. Držala som si vlasy, aby som ich nemala plné ústa a mohla hovoriť. Bolo neskoro a na spánok nám už neostávalo veľa času, ale bolo dobre. Pred spaním sme si nie vždy napísali dobrú noc, veď načo netreba, nie sme ako tie páry, ktoré sa od seba nevedia odlepiť. Starká vždy hovorievala, že si treba zachovať samostatnosť, len tak vzťahy prežijú. Tak som bola samostatná, nevyvádzala som, keď si niekam išiel, ostávala som so svojimi myšlienkami sama a často tiež niekam chodila. Žili sme svoje každodenné životy a mne sa aj napriek tomu zdali neobyčajné.

Mali sme moment, oddelený od vonkajšieho sveta, aby však neobyčajnosť bola ozaj taká, moment sa rozdvajil. Neklamal, len sa nepohodol, alebo odlišil. Stáli sme vtedy pod oknami mojej izby a zatiaľ, čo mne bolo *pokojnebezpečnešťastneisto* tebe bolo len *dobre*. Netváril si sa nijako a v očiach si mal výraz, aký mávajú ľudia, keď sú zamyslení. Často si bol zamyslený, tak som si myslela, že je to v poriadku. Môj moment sa mi podobal. Cítil toho veľa a najlepšie naraz. Protichodné emócie, to aby som sa nenudila, keď ich budem držať pod kontrolou. Súťažiť s hnevom, vzrušením, súcitom a šťastím, nie je vždy najjednoduchšie a nechcela som sa nechať prevalcovať. Tvoj moment bol rozvážny. Zdalo sa, že ho nič nerozhádže, necítil priveľa emócií, nevedel ako. Občas niečo povedal, ale väčšinou bol ticho.

Keď sa moment rozdvajil, vzali sme si každý svoj a žili ho. Nevedeli sme o tom hneď, stále sme si mysleli, že máme spoločný, pretože keď už boli dva, najskôr sa zdalo, že fungujú. Že moment je stále celok, dosť pevný na rozdvojenie, že ho len tak nič nezlomí. Zdalo sa, že o nerovnakosti sa vieme rozprávať a ostatné splynú. Zdalo sa, že si hovoríme pravdu, že keď zdanlivo nezmyslene hovorím nesúvislé vety, tak rozumieš. Lenže moment, asi by sme mu mali dať nejaké meno, bol príliš samostatný, než aby plnil naše zdania. Bol emancipovaný a rád robil rozhodnutia, ktorým veril. Aj keď im veril iba on sám a nikomu inému nedávali zmysel. Počúval svoj inštinkt a bol presvedčený o jeho správnosti.

Moment sa volal Igor a ako to už u Igorov býva, robia veci často bez premýšľania. Oni sa síce zamyslia, len sa o tom zabudnú poradiť s ľuďmi, ktorých sa to týka a rozhodujú. Tak aj náš Igor sa rozhodol. Rozhodol sa, že sa rozdvají a každý z nás dostane kúsok. Počúval svoj inštinkt, zdalo sa mu to ako skvelý nápad, a samozrejme, sa s nami neporadil. Ani nám to neoznámil, a tak sme mali každý svojho a občas som sa čudovala, že či hovorím iným jazykom, alebo či si ohluchol, že nepočuješ, veď už skoro kričím. A to len Igor prekrúcal slová a k tebe došli vždy iné, než som povedala. Potom som si znova spomenula na starkú, ako sa vždy sťažovala na mužovu hluchotu, a možno to bol len iný moment, nie Igor, ale Vladimír alebo takéčosi. Babky ho vraj milovali, tá moja bola síce iná, nepodľahla davovej psychóze, že najskôr Vladko až tak svätý otec. Ani toho svätého otca neuznávala. Chcela len pokojnú komunikáciu a život v chalúpke na Liptove. Chcela, aby ju starý hlucháň počúval ako kedysi, keď si ešte rozumeli. Moment sa však rozdvajil.

Niekedy to bolo zas naopak, a keď si niečo hovoril, Igor to zamlčal, a tak som nepočula. Čakala som, kým niečo povieš, ale neprišlo nič, a tak som sa nahnevala a odišla, veď nebudem sa s tebou baviť, keď nevieš ani vetu zo seba vysúkať, kristepane. Igor, on to asi nemyslel zle. Veď mal aj slzy v očiach, keď sme mu na to prišli. Tváril sa unavene a prepracovane. Chcel len, aby dobre bolo. Nevieť komu, ale Igor tvrdil, že nám. Nevieť, či mu verím, lebo keby ma nedobehli slzy, možno by sa Igor nikdy nepriznal, ďalej by sa tváril, že všetko je v poriadku, že môže rozdeľovať s úsmevom na tvári. Ale keďže moja časť Igora bola plná emócií každého druhu, slzy ma dobehli a bežali rýchlejšie, než sa mne kedykoľvek podarilo. Bežali až pribehli k tvojmu Igorovi a ten sa priznal. Vtedy sme na to prišli. Vedeli sme, že Igor na nás zahral divadlo, len sme nevedeli, ako to napraviť. Niektorým rolám uveríme tak veľmi, že si nepamätáme, kým sme boli predtým. Tak to hľadáme, ale po čase zúfalo rezignujeme. Igor si to pamätal, ale odmietol s nami spolupracovať, len na sociálnych sieťach nám občas nechával odkazy s pasívnou agresivitou, nesprávne použitými predložkami i čiarkami. A my sme sa snažili uhádnuť, čo sa deje.

Naša spoločná zodpovednosť sa vyplatila. Ak budeme naďalej ostražiti, nebudeme si navzájom tvrdohlavo protirečiť môžeme sa ocitnúť v rebríčku najlepších. V prvej trojke.

Niekedy bolo naozaj ťažké mu rozumieť. Hlavne vtedy, keď každé ďalšie tvrdenie bolo protichodné k tomu prvému. Igor mal rád antonymické dvojice. My už trochu menej. Keď sme sa naposledy rozprávali, pozeral si za mňa. Znovu si vyzeral zamyslene, ale menej ako obvykle, z toho som usudzovala, že za mnou je to zaujímavé. Nevieť, koho si tam videl, bála som sa opýtať. Mala som sa opýtať Igora, ale pri jeho impulzívnosti naozaj nevieš, kedy hovorí pravdu. Asi by som mu neverila. Tak som to v sebe iba potlačila. Povedala si, že na tom nezáleží, starká predsa vždy vraví, že nemusíme mať na všetko v živote odpovede a že niekedy sa s momentom musíme iba zmieriť. Nevieť, či myslela udobriť alebo rezignovať. Vravela to aj keď jej moment s menom Vladimír pripravil muža o sluch. Pozeral si za mňa a keď si začal hovoriť, najskôr som ti poriadne nerozumela. Potom som si vybrala vlasy z úst, kam mi ich navial vietor, vytlačila z hlavy starkú a prišla bližšie.

„Vieš, asi by bolo lepšie, keby...“

„Keby čo?“

„Niekedy je toho priveľa.“

„Viem.“

Moment sa rozdvajal a vzali sme si každý svoj. Pamätali sme si, že kedysi bol spoločný, a potom sa z neho stal Igor. Počúval svoj inštinkt a rozhodoval za nás s tým najlepším úmyslom. Medzi Vladimírom a Igorom bolo ešte zopár omnoho kritickejších momentov, ktoré sa pri rozvojení nechali zatiahnuť do intríg. Hovorím to, akoby nič, ale v skutočnosti to bolo veľké Niečo. Viacnásobné niečo. Momenty tiež mali svoje mená. Ovplynili mnohých ľudí a málokto bol šťastný. Keď som nechávala nášho Igora ísť, spomenula som si znova na starkú. Vždy sa usmievala, aj keď Vladimír spieval, že neublížil nikomu z nás a do starého televízora hádzala papuču. S Igorom sme si nerozumeli, tak bolo lepšie nechať ho písať vlastné statusy, s vierou, že sa raz naučí používať tie správne predložky. Zobrať si, čo z momentu ostalo. Poďakovať.

Vyzerá to, že sme situáciu ustáli. Nadalej Vás však prosím o zodpovednosť. Spolu to zvládneme.

Nepokazme si to.